

Akademický rok 2022/2023

Bakalářská práce – posudek vedoucího

Jméno a příjmení studenta: Adam Žufníček

Název práce: Devoted soldier of eclecticism (Quirky scholar of metamodern magic)

Slovní hodnocení:

S prací Adama Žufníčka jsem se seznámila před dvěma roky. V blízkém setkání studenta a pedagoga jsem měla příležitost sledovat její rychlý spád od přechodu z konceptuálně laděné plošné malby přes expresivnější formalistní polohu, která zkrystalizovala do citlivější stylizované kresby a malby doprovázené rukodělně zpracovanými objekty s legračním tvaroslovím. Celý tento proces stejně jako průběh vzniku bakalářské práce, pohání Adamovo veliké nasazení a houževnatost. Jako bojovník se štětcem a přímočarou pilkou místo mečů denodenně svádí boj sám se sebou, aby se s každým dalším krokem posunul nejen v uvažování a schématech své práce, ale i v možnostech prezentace svých děl, skrze magii uměleckých blogů, kde se již zapsal do povědomí, někam ještě dál...

Adam Žufníček patří mezi tvůrce nejmladší generace pracujících v obrysech současného nového romantismu s přesahem k metamoderním kompozičním i mentálním konstrukcím. Přestože používá malbu jako svůj hlavní výrazový prostředek, neustále ji zpochybňuje a s dětskou hravostí rozvíjí různé typy přístupů vedoucích ke znejištění. To se netýká jen formální stránky jeho prací nebo stylizace, ale převážně témat, kterými je dlouhodobě fascinován. Adam čerpá v hlubinách mýtů a legend a s nimi spjatého preracionálního myšlení, které se nebojí zahustit současnými alternativními výklady reality a science fiction. Na první pohled známé estetické a mentální prostory a postmoderní postupy dekomponuje a významově větví dál pro vyprávění těch nejsoučasnějších poselství.

Ve své bakalářské práci *Devoted soldier of eclecticism* se vzdaluje od motivů uplakaných bojovníků, bojujících draků nebo mytologických entit, opouští bojiště, aby se vydal na upřímnější cestu k osobnějším obsahům. Přestože svou práci přibližuje formou, která na první dojem působí jako avantgardistický manifest bojující za významovou mnohoznačnost, postupně nahrazuje hesla jako „oddaný voják“ za „nevyzpytatelný učeň“, eklektismus vyměňuje za metamodernismus. Hněvy a beznaděje příznačné pro generaci bez příslibu jasnějších obrysů budoucnosti sice kvasí, ale zároveň se stávají životaplou surovinou, ze které může vykvétat nová naděje, bahýnkem kde se dá opět uvolnit a hrát si, najít radost nebo dokonce prožít chvíli přirozené euforie. Celá Adamova bakalářská práce působí jako by byla uplácána z kompostu, nožičky vachrlatě držící objekty/obrazy jsou hrubě svázané, aby se nerozpadly, provazy slouží jako obklady na rány

materiálu. Motivy Adamových nejnovějších obrazů se vynořují z člověkem opuštěné země, prorůstají je nové druhy rostlinných bytostí, hnojivem jsou jim pozůstatky kapitalistické populární kultury, vesmírná moudrost pokukuje po zbytcích zařízení současné vědy nejen zkoumající vesmír, ačkoliv už nezůstal nikdo, kdo by mohl zkoumat a snažit se něco pochopit. Přesto motivy nevyznívají kriticky, spíše jako nostalgický atlas všeho, co má Adam rád, co dokáže vyvolávat širokou škálu emocí. Nechat se inspirovat metamoderními principy se stává nadějí, jak se dokázat se současným stavem světa i nás samotných vypořádat. Filosof Jean Gebser naznačil a nazval možný vývoj vědomí člověka integrální strukturou vědomí, kde by měly působit aktivně a rovnocenně všechny vývojové stupně vědomí od archaické struktury blízké jednotě, přes mýtickou, magickou a současnou logickou strukturu.

Jsme zvyklí dívat se na naši sluneční soustavu heliocentrickým pohledem, planety v našich představách běhají vesmírem rovně a učesaně. Když se ale díváme zpátečnickým pohledem ze Země, vesmír se rozpohybuje neuvěřitelnými rytmickými tanci, které souvisí s našimi fyzickými těly, s kovy v krvi, vnitřními vesmíry orgánů a různými duševně duchovními procesy, které se v různých obdobích archetypálně zjevují jako všelijaké bytosti. Nevymezovat se a brát si ze všeho co bylo jen to nejlepší, nevydávat se jen jedním směrem, ale vrstvit a prolínat to, co je funkční, narušovat úhly pohledu a přitom neznehodnocovat žádný z nich, uznat složitost, mnohovýznamovost a ambivalentnost reality, tak jako se o to pokouší Adam při vyprávění svých příběhů, je cestou, jak pochopit sebe sama a komplexnost světa mnohem hlubším způsobem.

I když by se mohlo zdát, že série v celku působí nesourodě, vidím v ní klíčový moment v Adamově živém procesu tvorby jako nakročení k jemnější a intimnější práci se sebou samým. Velice se těším na další vývoj a držím palce.

Otázky k rozpravě:

Považuješ výstavu jako takovou za další formu uměleckého díla?

Jak vypadá proces vzniku tvój výstav? Jakým způsobem přemýšlíš nad materiály, děláš si skici? Dovedeš si představit spolupráci s architektem výstav, se kterým bys řešil podobu výstav/série od začátku jejího vzniku?

Návrh klasifikace:

A

Posudek vypracoval(a):

MgA. Veronika Vlková

Datum:

5.6. 2023